

נאמסטה בנות

אם תשאלו את מדריכות הטיולים סיגלית וגלית, או אסטה וסורנגה בגלגול הוה, תשמעו שהודו בכלל הומצאה עבור נשים. השילוב של נופים מרהיבים, רוחניות מתפרצת וחגיגת קניות במחירים מדהימים, הופכת אותה ליעד הכי מרתק וחס בעולם

אחד היעדים הכי חמים (תרתי משמע, אבל עוד מעט נגיע לזה), משתרע על שטח של כ-3.3 מיליון קילומטרים רבועים, חיים בו כמיליארד ו-60 מיליון אנשים, שמסתפקים רק באחוז אחד מכלל הכבישים הקיימים בעולם. נאמסטה - ברוכים הבאים להודו, תתיכשת מסתורית ומופלאה, שהפכה ליעד הבא של כל יוצא בקרים המכבד את השירות שלו (או לפחות יצא השחרור).

או החדשות הטובות באמת הן, שבשנתיים האחרונות הודו כבר לא הייבת להיות יעד שמוגבל לכני עשרים, ואפילו לא רק לאנשי עסקים (שגם הם מצאו בה מכה מניב). בעקבות הילדים הגיעו חלק מההורים, שהסתקרנו ודרשו לראות את התופעה מקרוב. אחריהם, בני ה-40 שגמרו לטייל באירופה ובארה"ב, ועכשיו הגיעה שעתן של הנשים. כן, רק נשים. נדמה שהודו ככלל הומצאה לנשים. באמת. קחו נופים מרהיבים שנשים מצליחות להתרגש מהם, קחו המון רוחניות (שנשים פתוחות להתנסות בה והשמעת המילה לבדה אינה מניסה אותן לחודש מילואים בהתנדבות), קחו תגיגה של קניות (נו די, כולנו בעניין) ועלות טיול סבירה (למי שרוצה לטייל

בתנאים טובים ולא של תרמילאים) וקיבלתם את היעד הכי מרתק וחס בעולם.

עכשיו, אחרי האופוריה, אנחנו חייבים לצנן מעט את ההתלהבות: מדובר בתת-יבשה עצומה שבלי הדרכה, הכוונה וקצת עזרה, באמת אפשר ללכת בה לאיבוד. רק לשם המחשה, אף שההינדית היא השפה הרשמית, וגם אנגלית נפוצה בהודו, המצאו בה לא פחות מ-17 שפות אזוריות (לפני גנה, סלנג, או מבטא המשתנה מכפר לכפר). בנוסף, מכלול החוויות והעוצמות שהודו אוצרת בתוכה הוא כה גדול, שכדאי לדעת איך לחלק אותו כדי שהעיכול יהיה קל יותר. הודו, בהרבה מובנים, היא בערך כמו הצילים: או שטועמים, מתאהבים ומתמכרים, או שלא סובלים. ואנחנו, כמובן, נעשה הכל כדי שתשתייכו לקבוצה הראשונה.

זה פחות או יותר מה שמנסות לעשות גם אסטה וסורנגה, שתי נשים שנולדו כסיגלית וגלית, עברו את המסלול הסטנדרטי של רובנו, אבל אז הגיעו להודו, התאהבו, ומן הסתם גם קצת השתנו, חזרו שוב ושוב. למדו, טעמו עוד ועוד, עד שהחליטו שהן בעצם מצאו את מה שחיפשו והן עומדות

בפני הסטארט-אפ הפרטי שלהן. וכך, לפני שלוש שנים, בשיחה של ערב אחד, הן הגו, יזמו ופתחו את החברה שלהן המתמחה בטיולי נשים להודו. כשאני שואלת, למה דווקא נשים, הן מושכות כתפיים מעט במכוונה ומודות שהחיבור נראה להן טבעי לגמרי, כמעט מהבקש.

"יצרנו מסע מחוץ לחושות בטן ואהבה עמוקה להודו. רצינו להראות את הודו שלנו, ולקרוב נשים נוספות לחוויה ההודית", מסבירה אסטה, בת 37, שמשמעות השם שלה היא אהבה.

"הטיול נהנה כמסע לנשים, בצורה הכי טבעית. ידענו שהמון נשים רוצות לנסוע להודו ולהיחשף לחוויה הזאת שכולם מדברים עליה, אבל פוחדות, כי זה יעד לא פשוט והוא קצת מרתיע אנשים.

שמנו לב שה'מינד' (הלוך החשיבה) הנשי כן מחפש משמעות וכן מחפש משהו אחר, והוא יותר רוחני, והפן הזה בהודו הוא כמעט כל המהות", אומרת סורנגה, בת 30, שמשמעות שמה עסיסיות ויפוי.

השתיים מציעות מבחר של טיולים בהודו, המחולקים לפי אזורים. כל מסלול כולל את האתרים ההיסטוריים והתיירותיים המתבקשים,

אולם הכוונס הוא שילוב הפן הרוחני כחלק בלתי נפרד מהמסלול. השתיים ניצלו את העובדה שחי הלילה של הודו אינם ממש סוערים, ולכן בערבים, בזמן הפנוי, הן מציעות תוכן רוחני עם סדנאות שונות, כולל ייעוץ של רופא הודי, התנסות באיורודה, שיעורי יוגה, מפגשים עם מקומיים, שהפכו במרוצת השנים לחברים אישיים שלהן, וכמובן ביקור בפונה - מרכז הצמיחה הרוחני הגדול בעולם שנוסד על ידי אושו. כן, כמעט שכחנו, יש גם המון זמן לקניות.

כשאני דורשת לדעת, כיצד נשים שורדות לבד בלי שום הורמון גברי בסביבה, הן מבטיחות לי שעוד לא היה אצלן טיול שבו נשלפו ציפורניים. "כנראה שהשילוב של הרוחניות כחלק בלתי נפרד ממסלול הטיול עושה את הסיגן הנכון, ואז זו התכנסות למען מטרה משותפת. והדינמיקה בתוך הקבוצה מתחילה כבר במפגשים בארץ. מדובר בנשים איכותיות ממעמד סוציו-אקונומי טוב", הן מסבירות.

לדבריהן, דווקא העובדה שמדובר בנשים הופכת את העניין ליתרון. "אנחנו לוקחות את זה לכיוון טוב. נשים הן יותר סקרניות, תוהות, הן לא פוחדות לשאול ולחקור, והכי חשוב - הן לא מהססות להתבונן פנימה". ומהתבונן הרוחני, כואו נחזור רגע לקצת גיאוגרפיה. בשל צורתה, נהוג לחלק את הודו לשלושה אזורים מרכזיים: צפון, מרכז ודרום, כשכל אזור שונה לחלוטין מבחינת הנופים, האנשים, השפות, האוכל וסוג החוויות. גם האקלים די שונה מאזור לאזור, אבל באופן כללי, בצד המערבי יש קצת פחות משקעים ויש שלוש עונות עיקריות: העונה החמה והיבשה היא ממארס עד מאי. העונה החמה והגשומה מיוני עד ספטמבר, והעונה הקרה והיבשה נמשכת מאוקטובר עד פברואר. בעיקרון, הגשמים עולים מהדרום לכיוון הצפון. זה אומר, שדווקא עכשיו, לקראת חודשי הקיץ, החלק הצפוני של הודו הוא המומלץ ביותר ("האצבע" הצפונית של הודו נושקת לרכס ההימלאיה, כולל הפסגה הגבוהה בהודו, הר קנצ'נגונגה, המתנשא לגובה של 8,598 מטר מעל פני הים).

בחבילה הנשית של אסטה וסורנגה המצאו טיול לדרום הודו המתאפיין בנוף טרופי עם חופים מרהיבים, חול לכן, עצי דקל שנושקים ללשונות הים שפורצים לתוך היבשה, עם שדות אורז ומטעי תה. כאן האירוח כולל מלונות בוטיק מפנקים וביקור בקראלה, אחת המדינות העשירות בהודו שבה אחז ההשכלה הנכונה כמדינה.

הטיול השני למרכז הודו כולל את רג'סטאן, ג'אייפור, פושקאר, הטאגי מאהל, אגרה, דלהיי, וכמובן, ארבעה ימים בהיכל הרוחני בפונה. הטיול לצפון הודו עוצר ברישיקש, בירת היוגה העולמית, עיר קדושה מאוד לחינדים, בין השאר, בזכות הגנגס שזורם דרכה. המסלול מצפון עד לשימלה, עירת הקיט הודית הנושקת למרגלות ההימלאיה. היעד הראשון הוא ג'מנה. מלבד אסטה וסורנגה מוצע לראשונה גם לנשים. מיוצר בטויל מעורב ראשון, שפתוח לנשים ונשים, ויוצר בחודשי

הקיץ החלקה הצפונית ביותר של הודו, חבל לאדאק וההימלאיה הודית. מכיוון שחלק ניכר מהאזורים האלו חסומים על ידי השלגים, חודשי הקיץ הם בגדר חלון הזדמנויות נוח להצצה לחבל ארץ זה. הרחק מצפון לקו פסגת ההימלאיה, בשוליה המערביים של רמת טיבט, שוכן חבל לאדאק (Ladakh), מן הימים שבמחוזות ההימלאיה הודית. האזור משתרע בין רכס קארקוראם מצפון להרי ההימלאיה הנבזיהים מדרום. כמערכ הוא גובל בקשמיר, ובמזרח מתמוג עם מערב טיבט. המיקום הגיאוגרפי הזה מבטיח נוף עוצר נשימה, עם פסגות מושלגות שמציצות מרכסים מחודדים המזדקרים אל עבר הרקיע, נופי מדבר פראיים, דיונות חול,

עמקים ירוקים שכאילו נשלפו מתוך ציור נוף אירופי, כפרים קטנים הבנויים סביב מנזרי ענק ומקופים בשדות וטראסות, ועל הרקע הזה שתולים סימנים שיעידו שאנחנו נמצאים בהודו: סטופות וגמפות צבעוניות נמצאות בראש כל נכעה, עטורות דגלי תפילה צבעונים המתנופפים ברוח. לחבל לאדאק יש עוד שני כינויי חיבה: "ארץ הירח", בזכות הנופים הירחיים, ו"טיבט הקטנה", בשל הדמיון הטופוגרפי לטיבט, הנושקת מצידו השני של הגבול. אף שלאדאק נחשב למחוז הגדול ביותר במדינת ג'אמו וקשמיר, הוא החלק הפחות מיושב מכל מחוזות הודו.

גובה האזור נע בין 3,000 מטר מעל פני הים בעמקים שבין ההרים, ועד ל-6,500 מטר בפסגות המבנה הטופוגרפי שחוצה את הרכסים גרם לכך שהאזור מבודד יחסית לשאר החלקים בהודו, ותמצאו בו רק שני כבישים סלולים, אחד ממנאלי ואחד מקשמיר, בין הכבישים הסלולים הגבוהים בעולם, שחוצים מעברי הרים כגובה העולה על 5,000 מטר. ברכב, ניתן להגיע לשם רק בעונת הקיץ, בין יוני לספטמבר, שכן בשאר עונות השנה הדרכים חסומות על ידי השלגים. כתוצאה מכך, עד לפני שנים לא רבות היו השרים של תושבי לאדאק עם העולם מעטים מאוד - ורק בשנת 1974 החבל נפתח לתיירות.

בזכות הבידוד היחסי הזה, גם החברה בלאדאק השתמרה, והיא חברה חקלאית-מסורתית, שתושביה התאימו את אורחות חייהם לתנאי הטבע הקשים שזוררים באזור. רוב תושבי לאדאק מתגוררים בכפרים קטנים המפוזרים באזור, עיסוקם העיקרי הוא בחקלאות, והם מצויים כמעט לחלוטין במשאקי שהטבע המקומי מציע ובגחמותיו של מזג האוויר.

מרבית תושביו של חבל לאדאק משתייכים לדת הבודהיסטית, וחלקם הקטן מוסלמים. תיי הקהילה של התושבים הבודהיסטים מנוהלים על ידי נזירים החיים כמנזרים הרבים שבאזור. הנזירים עורכים את טקסי הדת, מנהלים את טקסי החתונות, ומלמדים את התושבים קרוא וכתוב, ואגב כך משרישים את התרבות הבודהיסטית.

רוב בני לאדאק הם ממוצא טיבטי, אך הם גם צאצאים של אוכלוסיות קדומות יותר שמוצאן משבטים הודו-אירופיים קדומים. מבחינה אתנית, נבדל העם הלאדאקי בבירור הן מהטיבטים והן מההודים זה יותר מ-2,000 שנה. הבודהיזם הטיבטי הכה שורשים בחבל ארץ זה לפני כ-1,000 שנים, בעוד שבטיבט, הכבושה על ידי הסינים, נעקרה כמעט המסורת הבודהיסטית מן השורש, הבודהיזם המסורתי הוא עדיין הזרם הדומיננטי בלאדאק.

כיום, זהו כמעט המקום היחיד מחוץ לטיבט שבו אפשר עוד לחוות תרבות בודהיסטית-טיבטית בנוף גבוה ומיסטי. הג'ונגל, מנזר בודהיסטי, היא צורת הנוף הבנוי הנפוצה ביותר בלאדאק, שלעיתים נראה כאילו צמחה מתוך הסלעים המדבריים באופן טבעי. בגומפות הראשיות והידועות ביותר אצורים טקסטים עתיקים כסנסקריט, תבליטים מקוריים ועתיקות, שחלקן הוכרחו מטיבט בזמן הפלישה הסינית. הג'ונגל משמשת מרכז קהילתי ורוחני לכפרים הסובבים אותה. לאדאק הוא אחד המחוזות האחרונים של הבודהיזם הטיבטי, ולא בכדי הוא קרוי "טיבט הקטנה". בידודו הטופוגרפי של המדבר הסלעי החבוני מאחורי פסגת ההימלאיה ההודית וגובל בטיבט, יצר קהילה ייחודית בנוף הדמוקרטי של הודו.

מקום מעניין נוסף באזור (מלבד מקדש הזהב באמריצ'ר ודרמסלה, מקום מושבה של הממשלה הטיבטית הגולה), הוא כפר הילדים הטיבטי, שבו חיים יותר מ-2,000 ילדים טיבטים, שמסביבות שונות נעקרו מבתייהם.

מסלול הטיול של אסטה וסורנגה מציע גם מפגש עם נזירים טיבטים, קורס בישול טיבטי, ארוחת ערב אצל משפחה טיבטית, מפגש עם נציגי הממשל הטיבטי הגולה ונסיעה בג'יפים לחבל לאדאק בצפון. בדרך ישנים במחנות אוהלים, שכן אין באזור בתי מלון. מדובר במאהל ברמה גבוהה ובו מקלחות ושירותים. גם הבונוס הרוחני נשמר בטיול הזה.

נפתח לכם התיאבון? מצוין, אנחנו כמו תמיד כעד. אם אתם רוצים גישוש מקדים, לדעת אם הטעם והסגנון הודי בכלל מדברים אליכם, הוכלו להסתפק בערבי חוויה הודית שהשתיים מארגנות מדי פעם בארץ. מי שרוצה ללכת על הדבר האמיתי, יכול להצטרף לאחד מארבעת המסלולים המוצעים (נשים בלבד). ואילו הגברים מוזמנים לטיול חלק בחוויה הפראית לצפון לחבל לאדאק, הטיול הבא יוצא ביחד עם השתיים ועם שי ניב, מודריך המתמחה בחלק זה של העולם, באמצע יולי. משך הטיול שבועיים, והעלות היא כ-2,800 דולר לאדם.

03-6314855

WWW.ASTHA-SURANGA.CO.II